

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

13e jaargang nummer 1

juni 2003

Christus in ons

door K. Rozendal, ca. 1953

In de Bijbel komen wij herhaaldelijk de woorden 'zalig', 'zaligheid', 'zaligmaken' tegen. Voor menigeen duidt het op iets zeer ongevoons of op een prettige gelukstoestand. Maar de betekenis van de oorspronkelijke Griekse en Hebreeuwse woorden is véél meer omvattend. Volgens dr. Scofield houdt zij zowel de gedachte van 'redding' of 'bevrijding' in, als die van 'beveiliging', 'bescherming', 'genezing' en 'welzijn'. Alles wat tot de behoudenis leidt, of er uit volgt, ligt er in besloten: rechtvaardiging, verlossing, verzoening, toerekening, kwijtschelding, heiliging en verheerlijking.

Het woord zaligheid

In dit artikel hopen wij te tonen, hoe het Woord van God dat successievelijk uiteenzet, tot welk doel het leidt en welke verantwoordelijkheid het op de gelovige legt. Daarbij blijkt, dat ook hier groot verschil bestaat tussen de menselijke opvatting en de Goddelijke openbaring. Dat kan ook niet anders, want uiteraard zal de mens alles wat binnen zijn gezichtskring komt, allereerst beordelen naar menselijke maatstaven. Dat is natuurlijk juist zolang het menselijke aangele-

gheden betreft. Maar bij de openbaring van Goddelijke dingen door het Woord kunnen zij niet worden aangelegd. Onze menselijke ideeën zijn daarbij van geen waarde. Om de Goddelijke openbaring te begrijpen dient men onbevooroordeeld naar Gods uitleg te luisteren, onbevangen en openhartig.

De grote moeilijkheid daarbij is, dat de geijkte menselijke gedachten over de verkrijging van zaligheid en over

het 'christelijk' leven, 'vromer' schijnen dan de Goddelijke openbaring. Laten wij deze dingen nauwgezet en biddend onderzoeken. Mochten wij daarbij stuiten op dingen, die ons op het eerste gezicht te wonderlijk schijnen, dan zullen wij acht moeten geven op Gods waarschuwing als wij Hem zouden willen tegenspreken:

"Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet Mijn wegen..... want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten (hoger) dan uw gedachten."

Jes. 55:8-9

Voor het menselijk denken schijnt het te gemakkelijk, dat deze zovél omvattende gelukzaligheid kan worden verkregen door eenvoudig Gods getuigenis over Zijn Zoon te geloven. Want iets schenken, zonder voorwaarden te stellen, is in strijd met de menselijke aard. Men is in het algemeen slechts bereid om barmhartig en genadig te zijn tegenover hen, die het 'verdienen'. Ter illustratie kan het volgende dienen: Een bedelaar gaat van deur tot deur. Zijn hele persoon drukt armoede en afhankelijkheid uit. Een medelijdende huismoeder drukt hem een geldstuk in de hand. Later hoort zij, dat de man een onverbeterlijke dronkaard is. Als hij een volgende keer weer bij haar aanklopt, krijgt hij te horen: "Nee man, jou geef ik nooit meer, jij bent het niet waard, je verdrinkt alles." Niemand zal op de handelwijze van deze vrouw iets kunnen

aanmerken; zij handelt - naar menselijke begrippen - volkomen terecht; menselijk rechtvaardig!

Goddelijk geven is anders! God schenkt juist Zijn heil aan mensen, die het niet waard zijn! Hoewel "niemand rechtvaardig is, ook niet één, niemand verstandig is, niemand God ernstig zoekt; er niemand is, die doet wat goed is, zelfs niet één; terwijl allen zijn afgeweken, allen onnut werden, aller mond vol is van vloek en bitterheid, aller voeten snel zijn om bloed te vergieten en verwoesting en ellende in aller wegen is, er niemand is die de weg des vredes kent en God vreest; en allen de heerlijkheid Gods derven, heeft God zonder onderscheid te maken, thans een weg geopenbaard, waar allen om niet kunnen worden gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus." Rom. 3:10-24

Door deze Goddelijke openbaring, zonder enig voorbehoud te geloven, zet men de eerste schreden op de weg van het heil. Gemakkelijk is dit niet, want het betekent de terzijdezetting van alle gevoel van eigenwaarde en een afzien van elke eigen prestatie. Want, God rechtvaardigt "om niet": "Degene, die niet werkt, maar zijn geloof vestigt op Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid." Rom. 4:5

Deze 'toerekening' van de rechtvaardigheid (van Christus), deze 'verlossing' (in Christus), die ons bevrijdt

van schuld en ons vrijstelt van oordeel en straf, vormt de basis voor het 'godvruchtig' (d.i. Gode vrucht dragend) leven van de gelovige.

Drievoudige zaligheid

"Wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Heere Jezus Christus als Zaligmaker (Verlosser) verwachten." Fil. 3:20

(Andere vertalingen zeggen: ons burgerschap, ons eigenlijke vaderland; is in de hemelen. Hetgeen dus zeggen wil: wij leven weliswaar (nog) op aarde, maar wij gedragen ons daar reeds als burgers van het hemelse vaderland. In Kol 3:2 vinden wij hetzelfde: "Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn.")

In deze weinige woorden vindt u de Goddelijke orde van de dingen geopenbaard. Eerst verlost worden en dan leven als een verlost; eerst een kind-van-God worden en dan - in de verwachting van Zijn wederkomst - zich als zodanig gedragen.

De Schrift stelt dit op verschillende wijze vast.

Zo vinden wij van de gelovigen in Thessalonica het volgende geschreven: 1Thes. 1:9-10

1. "hoe gij u van de afgoden tot God bekeerd hebt
2. om de levende en waarachtige God te dienen
3. en uit de hemelen Zijn Zoon te verwachten."

In Tit. 2:11-13 komt hetzelfde naar voren:

1. "De heilbrengende genade Gods is verschenen.....
2.Om ons (die haar aanvaard hebben) op te voeden, zodat wij, de goddeloosheid en wereldse begeerten verzakende, bezadigd, rechtvaardig en godvruchtig in deze wereld leven,
3. Verwachtende de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus."

Wij zouden kunnen zeggen: De genadegift Gods strekt zich uit over ons verleden, ons heden en onze toekomst.

1. In het verleden verloste zij ons van de straf der zonde;
2. In het heden bevrijdt zij ons van de heerschappij der zonde en
3. In de toekomst zal zij ons verlossen van de nabijheid en de gevolgen der zonde.

Het Woord van God getuigt hiervan in o.a. de volgende teksten:

1. Het verleden:

"Die ons behouden heeft" 2Tim. 1:9
(vgl. ook Luk. 7:50; 1Kor. 1:18; Ef. 2:5 en 8.)

2. Het heden:

"De zonde zal over u niet heersen, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade." Rom. 6:14

"Vrijgemaakt van de wet der zonde." Rom. 8:2

Zodat Fil. 2:12-13 met betrekking tot het heden kan zeggen: "blijft uw behoudenis bewerken met vreze en beven, want God is het, die in u werkt."

3. De toekomst:

"Want het heil is ons nu meer nabij, dan toen wij tot het geloof kwamen."

Rom. 13:11b

"Wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is." 1Joh. 3:2b

Dit alles is - zoals wij reeds eerder aantoonde - de vrucht van het werk van Christus aan het kruis en het valt ten deel aan een ieder die gelooft in Hem als zijn Heiland en Verlosser. Men houde steeds in het oog, dat zowel het eerdere 'heil' als het tegenwoordige en het toekomstige, enkel en alléén door God worden bewerkstelligd voor en ten bate van de mens. Zij kunnen nooit een werk zijn van de mens voor God! Alleen Goddelijk ingrijpen kan een zondaar doen 'wedergeboren' worden, hem de 'Geest van het zoonschap' schenken en hem stellen tot 'erfgenaam van God en mede-erfgenaam van Christus'. Rom. 8:15-17

Nu is men in het algemeen wèl geneigd datgene wat de 'heilbrengende genade' heeft gewrocht in het verleden en wat zij ons nog zal schenken in de toekomst, te aanvaarden als een werk, dat God moet doen voor de mens.

Allen, die zich bewust het eigendom van Christus weten, zullen gaarne toestemmen, dat hun 'behouden worden' en ook hun plaatsing in de hemel, waar ze Christus gelijk zullen zijn, alléén een werk van God is

voor hen. Maar wat het tweede deel van Gods werk betreft, het behouden leven in het heden, menen velen, dat zij dat voor God moeten doen. De verzuchting: 'Ik zou zo gaarne iets voor de Heer doen', hoort men al te vaak. Een tweede bidt: 'Heer, wat zal ik u vergelden voor uw weldaden? Waarmee zal ik u tegemoet treden?' Anderen zeggen: 'Hoe zullen wij Gode voor zulk een verlossing dankbaar zijn?'

Een onder de wet levend oudtestamentische gelovige mocht dergelijke gedachten koesteren, omdat de wet van hem eiste: 'Doe dat en gij zult leven'. Doch nu ná het kruis een allesomvattende gelukzaligheid wordt geopenbaard als een volledig werk van God voor de mens, moet deze openbaring ook in alle delen zo worden aanvaard.

Wij, mensen, verstaan het Goddelijk 'geven' zo licht verkeerd. Misschien omdat onder mensen 'geven' een soort ruilhandel is geworden.

Als b.v. bij verjaardagen wat gegeven wordt, dan brengt dat met zich mee dat men, als de gever zelf verjaart, hem wat 'terug moet geven'. Zulk geven is naar de gedachte van God geen geven. Geven betekent voor Hem: iets schenken zonder er iets voor terug te willen krijgen. Hij is en wil altijd blijven: de Gever en het is Zijn wens, dat wij altijd de ontvangers blijven. De genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Heer. Rom. 6:23b

Dat eeuwige leven is niet alleen een leven in de toekomst, maar het is ook - en dat wel in de eerste plaats - een leven met God in het heden. Dit Goddelijk Leven streeft - krachtens zijn aard (God is immers liefde) - naar ont-plooiing en openbaring. Ook in ons, in het heden. Het brengt 'goede werken' voort; het 'draagt vrucht'. Paulus stelt echter nadrukkelijk vast, dat "God het is, die in ons werkt, beide, zowel het willen als het werken, naar Zijn wel-behagen. Fil. 2:13

Onze verantwoordelijkheid in deze is geen andere dan te geloven, dat Hij bij machte is het 'willen' en het 'werken' in ons te richten en te besturen; en om te luisteren naar Zijn stem.

In die zin moet ook het 'weest daders des Woords' van Jak. 1:22-25 worden verstaan. Opmerkelijk is dat Jakobus in dit verband de 'vrijheid' ter sprake brengt die de gelovige geniet. Vgl. 2Kor. 3:17 en Gal. 5:1 Want 'vrijheid' brengt altijd 'verantwoordelijkheid' mee!

Goede werken

Met het oog op deze verantwoordelijkheid, zouden wij elke gelovige op het hart willen binden zijn 'werken' te toetsen aan het Woord en in het gebed, om zeker te zijn dat het werkelijk zijn "de goede werken, die God te voren bereid heeft, opdat gij daarin zoudt wandelen!" Ef. 2:10

Men bedenke, dat God wenst, dat ons persoonlijk leven zich voortbeweegt langs door Godzelf gebaande wegen!

God heeft ons gered en herboren, opdat Hij ons leven zou leven, opdat wij het Goddelijk Leven zouden leren kennen en smaken in gemeenschap met God en Christus.

Het leven van vele christenen is dikwijls niet anders dan het streven naar minder zondigen en méér voor de Heer doen. Waarom onderzoekt men niet in het Woord, hoe God over deze dingen denkt? Hij is heus niet in gebreke gebleven, om ons dit duidelijk te maken! God wenst, dat onze levensopenbaring een werk van Hem in en voor ons is. Zeggen de zo juist genoemde teksten niet duidelijk, dat verlost worden en verlost leven beide een werk van God zijn "door Christus Jezus, onze Heer"?

Voordat wij hier verder op ingaan willen wij eerst nagaan, hoe het voor God mogelijk werd in Jezus Christus een drievoudige gelukzaligheid aan de mensheid te schenken. Het was niet voldoende de zondaar te ontlasten van zijn zonden. Daardoor is hij wel 'recht' voor God komen te staan, maar van een vertrouwelijke omgang met God en Christus, een met Hem 'verkeren', kan nog geen sprake zijn. De natuurlijke aard van de mens staat hem daartoe in de weg. Hij kan het Koninkrijk Gods niet zien en hij kan het niet binnengaan, zegt de Heere Jezus tegen Nicodemus. Maar Hij voegt er onmiddellijk aan toe: 'tenzij hij (weder)geboren wordt uit water en Geest', zie ook Joh. 3:3-5 of - zoals de apostel het uitdrukt - aler hij 'een nieuwe schepping is geworden'.

Wij vragen met Nicodemus: "Hoe kunnen deze dingen geschieden? Hoe kan een mens geboren worden, als hij reeds oud is? Kan hij dan voor de tweede maal in de moederschoot ingaan en geboren worden?" Joh. 3:4

Als natuurlijke mensen zijn wij allen geboren uit onze vader en moeder en zijn wij hun kinderen. Een christen is behalve dat, ook een kind van God; hij is van God geboren, doordat hij Christus 'aanvaardde', d.w.z. in Christus geloofde'. En: "Allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven (gerechtigd) om kinderen Gods te worden, hun, die in Zijn naam geloven." Joh. 1:12

Door het geloof in Christus wordt een zondaar een nieuw van God geboren schepsel, dat "niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren is". Joh. 1:13 Een Christen is derhalve een nieuw schepsel en is tweemaal geboren: de eerste maal door de wil van een man, de tweede maal uit God. Hij heeft dientengevolge twee naturen, een menselijke en een Goddelijk natuur. Ons natuurlijk leven is God niet welgevallig. Dat leven kan voor mensen, naar hun opvatting 'goed en vroom' schijnen, het kan volgens menselijke maatstaf 'oprecht en waar' heten, maar voor God deugt de openbaring van de natuurlijke mens nooit. God heeft in het lijden en sterven van Christus Jezus Zijn oordeel over de natuurlijke mens uitgesproken, zoals blijkt uit Romeinen 3:10-20.

Het peil, waarop God de mens wenst te zien, is het peil van Christus. Alles wat daar beneden blijft, is in Gods oog veroordeeld. De natuurlijke mens blijft in zijn meest voortreffelijke openbaring even ver beneden dat Goddelijk peil als de aarde verwijderd is van de hemel. Let wel, wij spreken hier over de verhouding van de natuurlijke mens tot God. Uit menselijk oogpunt kunnen wij zeer zeker reden hebben om elkander hogelijk te waarderen en te achten; maar God heeft zelf te beslissen, welke maat Hij ons wil aanleggen. Daartoe heeft Hij Zijn Zoon Christus in de wereld gesteld en alléén hij wiens levensopenbaring aan deze gestelde norm beantwoordt, zal in vertrouwelijke omgang met God en Christus een godvruchtig leven kunnen leiden.

Om dat mogelijk te maken, doet God de gelovige 'deel hebben aan de Goddelijke natuur'. 2Petr. 1:4 Hij heeft hem het nieuwe leven gegeven, opdat hij daarmee door Hem zou leven. Dit nieuwe leven is niet nieuw in de zin van nieuw begonnen; want het is dat leven 'hetgeen was van de beginne'. 1Joh. 1:1-2 Het is slechts nieuw voor hem, die door het geloof in Christus, dat leven bij zijn wedergeboorte ontvangen heeft door de Geest van God. Joh. 3:3-15 Daardoor is die gelovige een 'nieuwe schepping' geworden. 2Kor. 5:17 Het nieuwe leven is Goddelijk, omdat het Gods leven is, geopenbaard in Christus Jezus, die 'God' is. Joh. 1:4; 5:26; 1Joh. 1:1-2 Het is eeuwig leven, omdat het dát leven is dat 'in de beginne' in Chris-

tus was en dat tot in eeuwigheid in Hem zal zijn. Het is ook in de gelovige Christus' leven; want het aan de gelovige meegedeelde leven, is één met het leven dat in Hem is. In ons en in Hem is één en hetzelfde leven, zoals er één leven is in wijnstok en ranken, in hoofd en leden. Joh. 15:1-5 en 1Kor. 12:12-14

Wij zijn echter onmachtig, dat Christus-leven in ons zelf openbaar te maken, omdat de toestand waarin wij verkeren zulks belet. Deze toestand karakteriseert de apostel in Rom. 7:18b: "Het wensen is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken kan ik niet." De werkingen van het vlees, de wensen en begeerten van het natuurlijk leven, beletten de openbaring van het Christusleven. Om deze laatste belemmeringen te overwinnen, heeft God ons Zijn Geest gegeven, die in ons woont, waardoor wij een tempel van God geworden zijn: "Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, die in u woont, die gij van God ontvangen hebt en dat gij niet van uzelf zijt? Want gij zijt gekocht en betaald. Verheerlijkt dan God met uw lichaam." 1Kor. 6:19-20

Het doel van die inwoning van de Geest omschrijft Paulus in Rom. 8:11: "En indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest, die in u woont."

Dáárom dus heeft God in ons Zijn Geest gegeven, opdat wij geleid door die Geest het Christus leven zouden leven. "Indien gij door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zult gij leven." Rom. 8:13b

Paulus omschrijft in Galaten 5 nader, hoe de openbaring van dat Christus leven in de gelovige is, wanneer hij 'wandelt door de Geest' vs. 16 en aan het begeren van het vlees niet voldoet. Liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing zullen overvloedig in hem gezien worden! vs. 22

Dat het nieuwe leven dat van Christus is, blijkt duidelijk uit o. a. de volgende Schriftplaatsen:
"Wie de Zoon heeft, heeft het leven; Wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet." 1Joh. 5:12
"Met Christus ben ik gekruisigd en toch leef ik (dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu (nog) in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven." Gal. 2:20
"Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid." Kol. 3:4

Christus in u
God heeft onze toekomstige verschijning in heerlijkheid dus verbonden aan de tegenwoordige inwoning van Christus, zodat onze hoop op heerlijkheid rechtstreeks verband houdt

met onze levensopenbaring door Christus. Dit is een nieuwtestamentische waarheid, die pas geopenbaard is en beleefd kan worden ná de opstanding.

De openbaring van deze waarheid is in het bijzonder aan de apostel Paulus toevertrouwd; zij was tevoren verborgen en onbekend, omdat zij blijkbaar alleen bestemd was voor de gemeente van Christus. Paulus zegt namelijk, dat hij haar dienaar is geworden krachtens de bediening, die hem door God is toevertrouwd, om onder haar het Woord van God tot zijn volle recht te doen komen, "het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard aan zijn heiligen! Hun heeft God willen bekend maken, hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen: Christus in u, de hoop der heerlijkheid. Hem verkondigen wij, wanneer wij ieder mens terechtwijzen en ieder mens onderrichten in alle wijsheid, om ieder mens in Christus volmaakt te doen zijn." Kol. 1:25-28

De kern van deze Goddelijke bekendmaking ligt in vs.27: "hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen."

Christus in u, de hoop der heerlijkheid

Om hen die te doen verwerven 'spant hij (Paulus) zich in, onder zware strijd'. vs. 29 Let wel: hier wordt niet gesproken van de hoop der zaligheid, maar van de hoop der heerlijkheid. Tussen die twee bestaat een

groot onderscheid. Hetgeen reeds hieruit blijkt, dat Paulus spreekt van zware strijd en inspanning om de heerlijkheid te verwerven, terwijl hij eerder geleerd heeft, dat de zaligheid ons in Christus Jezus verzekerd is, zonder werken. In 2Tim. 2:10 zegt hij iets dergelijks: "Om deze reden wil ik alles verdragen, om de uitverkorenen, opdat ook zij het heil in Christus Jezus verkrijgen met eeuwige heerlijkheid."

Ook hier kan er geen sprake van zijn, dat de apostel leed zou moeten 'verdragen' om de uitverkorenen, opdat ook zij het 'heil' of de 'zaligheid' zouden verkrijgen. Het heil kan hun niet ontgaan! Maar als 'dienaar van de gemeente' maakt Paulus nadrukkelijk bekend, dat voor de gelovige een bijzondere heerlijkheid kan voortvloeien uit het feit, dat Christus in hem is. Hij is - uit liefde voor de gemeente - gewillig alles te verdragen, opdat de gelovigen de zaligheid verkrijgen 'met eeuwige heerlijkheid'.

(Dit woord 'heerlijkheid' vinden wij elders vertaald door 'eer' of 'lof'. Zoals in Joh. 12:43: "Want zij waren gesteld op de eer der mensen meer dan op de eer (of 'lof') van God." Dit woord 'eer' is in de grondtekst hetzelfde woord als het woord 'heerlijkheid' in Kol. 1:27 en 2Tim. 2:10. Er is dus een zaligheid met lof en een zaligheid zonder lof. Zoals men een academische graad (dr. of mr.) kan behalen zonder meer, of 'cum laude' (met lof), ja zelfs 'summa cum laude': met de hoogste lof.)

Er bestaat dus een zaligheid met eeuwige heerlijkheid en één zonder die heerlijkheid. Dit zal sommigen misschien ongeloofwaardig voorkomen. Toch rept ook de apostel Petrus van 'een oordeel, dat begint bij het huis Gods', ^{1Pet. 4:17} dus bij de gelovigen. Waarover kan dat oordeel anders gaan dan over hun werken? En waarop doelt Paulus in Kol. 3:24-25, als hij aan de gelovigen schrijft: "Gij weet toch, dat gij van de Heere tot vergelding de erfenis zult ontvangen.... Want wie onrecht doet, zal zijn onrecht terugontvangen en er is geen aanzien des persoons."

Blijkt hier niet duidelijk, dat de gelovigen 'loon naar werken' zullen ontvangen? God geve, dat de gelovigen wakker mogen worden voor hun levensmogelijkheden en zich beginnen af te vragen: 'Ben ik op eigen houtje aan het werk voor God, of werkt God door mij? Openbaar ik het beste van mijn oude natuur of leeft God door Zijn Geest mijn leven zodanig, dat het leven van Christus in mij wordt geopenbaard? Paulus kon zeggen: "Mijn leven is Christus....." ^{Fil. 1:21} Hij wil daarmee zeggen dat zijn leven niet de openbaring van een levensregel is, maar van een Persoon, nl. van Christus. Als God door Zijn Geest ons leven leeft, dan wordt Christus in ons openbaar en het oude natuurlijke leven, dat Gode vijandig en zondig is, wordt terzijde gezet. Omtrent deze oude menselijke natuur zegt de apostel "Ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees (oude natuur), geen goed woont.

Immers, het wensen is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken kan ik niet." ^{Rom. 7:18}

Is het niet droevig, dat met deze door God geopenbaarde waarheid vóór zich, er nog zovelen zijn, die wèl trachten iets goeds in zichzelf te vinden en wel iets goeds pogen te openbaren? Als het Goddelijk oordeel over ons vlees (de oude natuur) zó vernietigend is, hoe kan men dan - tegen deze Goddelijke uitspraak in - toch trachten hieruit iets goeds te maken? Als een man als Paulus van zichzelf zegt, dat als hij het goede wenst te doen, het kwade bij hem aanwezig is, ^{vs. 21} zou die regel dan niet gelden voor ons? Moeten wij, als wij werkelijk geloven wat God zegt, niet terstond ophouden met in eigen kracht het goede na te streven? Het Woord van God leert ons niet, dat wij tegen de zonde moeten strijden. Integendeel, het leert ons, dat wij, als wij die strijd ondernemen, zeker de nederlaag zullen lijden. Men vraagt misschien: hoe moet het dan? Wij kunnen toch niet blijven doorgaan met zondigen? Gode zij dank, nee. Zodra wij gelóven wat God zegt, zal de zonde zijn heerschappij over ons verloren hebben. God verzekert de gelovigen: "De zonde zal over u geen heerschappij voeren!" En wel, omdat de gelovige ná het kruis niet meer onder de wet leeft, maar onder de genade. ^{Rom. 6:14} De apostel Johannes speelt hierop in, zeggende: "De wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn door Jezus Christus gekomen." ^{Joh. 1:17b}

Hier worden twee verschillende werkwijzen van God met betrekking tot de redding van het mensdom onderscheiden. De eerste was gebaseerd op het zich stellen onder de wet; de tweede op het aanvaarden van de genade in Christus. De verantwoordelijkheid, die daarbij op de mens rust, is duidelijk verschillend, hoewel beide natuurlijk 'geloof' tot grondslag hebben. De 'wet methode' werd vóór het kruis toegepast en de 'genade en waarheid methode' ná het kruis. Dit wil niet zeggen, dat God van inzicht verandert (bij Hem is geen verandering); maar wel, dat de verantwoordelijkheid van de mens jegens God een andere is geworden, doordat hij van het duister uit in het licht is gezet.

Vóór het kruis heerste de zonde als koning met als loon: de dood. De wet was een 'bediening des doods' ^{2Kor. 3:7} en een 'bediening, die veroordeling brengt'. ^{vs. 9}

Ná de opstanding heerst noch de zonde, noch de wet, maar alleen genade. "Opdat, gelijk de zonde als koning heerste in de dood, zo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid ten eeuwigen leven door Jezus Christus, onze Heere." ^{Rom. 5:21}

De wet werd door Mozes gegeven aan het volk Israël nadat het verlost was uit Egypte. Toen Israël nog in Egypte was, kende het de wet Gods zelfs niet en leefde dus ook niet onder de wet. De wet was de levensre-

gel voor het verlost volk geworden en had als doel dat volk tot Christus te leiden. Zij was feitelijk een wederzijds verbond, gesloten door God met een bijzonder volk, waarin beloften gegeven en eisen gesteld werden, die men zou kunnen samenvatten in deze woorden: "Als gij deze dingen doet, zal Ik u zegenen." Mozes heeft dat op verschillende wijze het volk duidelijk gemaakt.

Niet onder de wet, maar onder de genade
De heerschappij van de genade was reeds meer dan vierhonderd jaar tevoren aan Abraham beloofd; maar om bepaalde redenen werd het volk Israël onder de wet gebracht en gelaten tot aan het tijdstip, waarop de genade openbaar zou worden. "De genade en de waarheid zijn door Jezus Christus gekomen." ^{Joh. 1:17}

De wet was slechts tijdelijk tussengeschoven en kon de aan Abraham beloofde genade niet terzijde zetten. De wet is alleen gegeven aan Israël en - zoals wij reeds zeiden - eerst nadat het door bloed en kracht was verlost. Zij is niet gegeven aan enig ander volk. Evenmin als een wet, uitgevaardigd door de Nederlandse regering, rechtskracht bezit voor hen, die niet tot ons volk behoren, evenmin kon iemand zich onder de door God aan Zijn volk Israël gegeven wet scharen, indien hij niet behoorde tot dat volk. De heidenen 'stonden van verre'. God had wel wonderbare zegeningen ook voor de heidenen; maar die waren vastgelegd in het genade-verbond met Abraham.

Over dit verbond spreekt de apostel Paulus in Gal. 3:15:

"Broeders, ik spreek op menselijke wijze: zelfs het testament van een mens, dat rechtskracht verkregen heeft - niemand kan het ongeldig maken of er iets aan toevoegen. Nu werden de beloften aan Abraham door God gedaan." Er kan dus geen sprake van zijn, dat zo'n verbond ooit te niet kan worden gedaan, of dat daar iets aan kan worden toegevoegd! Eerst zegt de apostel wie de oprichters zijn van dat verbond, namelijk: "Abraham en zijn zaad." Het is van het grootste belang, dat wij weten wie God bedoelt met "zijn zaad".

Wij zullen zien wat God daarover zegt en zullen ons niet laten beïnvloeden door wat vele mensen hieromtrent menen. De volledige tekst luidt: "Nu werden aan Abraham de beloften gedaan en aan zijn zaad. Hij zegt niet: en aan zijn zaden, in het meervoud, maar in het enkelvoud: en aan uw zaad, dat wil zeggen: aan Christus." Gal. 3:16

Commentaar is hier overbodig. De Geest van God stelt hier nadrukkelijk, dat het genadeverbond niet opgericht is met 'meerderen', maar met Abraham en één, nl. Christus. Dat is niet voor bestrijding vatbaar. Het bijzondere van dit verbond is, dat het onvoorwaardelijk is, zodat dus van de wederpartij geen tegenprestatie wordt verlangd. God verbindt zich zonder enig voorbehoud en zonder enige beperking, om in Christus Je-

zus, het Zaad, alle geslachten des aardbodems te zegenen. Gen. 12:3 Dit in tegenstelling met het verbond der wet, dat God met Israël oprichtte en dat wel voorwaardelijk was en van Israël contraprestaties eiste.

De onvoorwaardelijkheid van het genadeverbond blijkt symbolisch in Genesis 15, waar bij de bevestiging er van "op Abram een diepe slaap viel", vs. 12 terwijl de Heere God "alléén tussen die stukken doorging". vs. 17

Ondubbeltzinnig werd daarmee vastgesteld, dat de vervulling van de in het verbond vervatte beloften, in geen dele afhankelijk zou zijn van Abraham, noch van één van zijn nakomelingen. Wat ook de mens zou doen, hoe zondig en verkeerd hij ook mocht leven, God zou in Jezus Christus een weg openbaren, waardoor verlossing en zegen zou worden gebracht aan het mensdom. Dat verbond was onaantastbaar. God kon natuurlijk nadere bepalingen maken met betrekking tot het volk, dat 'het Zaad' in zich zou dragen en op de bestemde tijd voortbrengen, maar dat had met het verbond als zodanig niet te maken.

Ook toen aan Israël de wet gegeven werd, kon deze wet - zegt Paulus - het genadeverbond nooit terzijde zetten of ongeldig maken of er iets aan toevoegen. "De wet, die vierhonderd dertig jaren later is gekomen, maakte het testament (verbond), waaraan door God te voren rechtskracht ver-

leend was, niet ongeldig, zodat zij de belofte haar kracht zou doen verliezen." Gal. 3:17

God kende de mens en Hij wist, dat diens verlossing alleen kon geschieden door een ingrijpen van Zijn kant. God rekende daarbij niet op enige medewerking van menselijke zijde. Integendeel, Hij wist dat alléén 'genade' - d.i. onverdiende gunst - de redding kon brengen. Vandaar dat de gelovige Israëliet steeds om die genade vroeg, hopen de dat het genade-verbond, aan Abraham beloofd, openbaar zou worden.

'Waartoe diende dan de wet?' "Om de overtredingen te doen blijken is zij er bijgevoegd, totdat het Zaad zou komen, waarop de belofte sloeg." Gal. 3:19

En uit vs. 16 weten wij, dat dit Zaad is: 'Christus'. Het volk van Israël was gesteld onder de verantwoordelijkheid van de wet, waarvan de korte inhoud was: 'Doe dat en gij zult leven', opdat het zich zou uitstrekken naar het Zaad 'Christus', d.w.z. opdat Israël de onmogelijkheid om die wet te houden, zou inzien en gelovende in Christus, zich door Hem zou laten verlossen. De wet met haar offerdienst was aan Israël gegeven, opdat het volk in verbinding met God zou blijven.

Paulus legt dat uit in Gal. 3:23-25: "Doch voordat dit geloof kwam, werden wij (Joden) onder de wet in verzekerde bewaring gehouden met het oog op het geloof, dat geopenbaard zou worden. De wet is dus een (Joods)

tuchtmeester voor ons (Joden) geweest tot Christus, opdat wij uit geloof gerechtvaardigd zouden worden. Nu echter het geloof gekomen is, zijn wij (Joden) niet meer onder de tuchtmeester."

Met de verschijning van het Zaad, Christus, kon de belofte aan Abraham, het genade-verbond, in werking treden. Door Christus werd de Goddelijke genade openbaar en door Hem is het God mogelijk geworden de 'Gemeente' uit de volkeren te roepen tot een apart volk voor Zijn Naam, om met dat instrument straks de beloofde wonderbare zegeningen aan Israël te doen toekomen en er tevens de verdere wereld in te doen delen. Hand. 15:14-18

Wij leven thans onder de genade. Daarom lezen wij: "Alzo lief heeft God de wereld gehad" Joh. 3:16 en "De genade Gods is verschenen, heilbrengend voor alle mensen." Tit. 1:11

Gods liefde kon zich niet uiten, omdat de Heilige en Rechtvaardige geen gemeenschap kan hebben met zondige mensen. De zonde, die Hem van hen scheidde, moest eerst op volkomen rechtmatige wijze uit de weg worden geruimd. Daartoe is Jezus als de Zoon des Mensen in de wereld gekomen om het verlorene te zoeken en te redden. Luk. 19:10

Hij voldeed aan de hoogste eis van Gods heiligheid en rechtvaardigheid en zodoende was het God weer mogelijk Zijn oneindige wonderbare liefde te betonen aan de mensheid, door

eeuwig heil te schenken aan allen die geloven in Christus Jezus als voor hen gestorven en opgestaan. Door Zijn werk is het mogelijk geworden, dat de Goddelijke genade de gelovige geheel en voor goed kan onttrekken aan de heerschappij van de zonde. Als de apostel in Rom. 7 tot de wanhopige uitroep komt: "Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood?" Wie zal mij verlossen van deze oude natuur, van dat vlees, waar geen goed in woont, van die regel (wet), die ik in mij vind? Dan klinkt zijn jubelend antwoord: "Gode zij dank: door Jezus Christus, onze Heer!" vs. 25

Bevrijd van de macht der zonde

Mogen alle gelovigen deze blijde verlossende uitroep van de apostel tot de hunne maken en zich steeds deze drie woorden voor ogen stellen: 'door Jezus Christus!' Niet door tegen de zonde te strijden, niet door elke dag 'zichzelf te kruisigen', niet door zuchtend en bid-dend er naar te streven om vandaag minder te zondigen dan gisteren. Nee, Gode zij dank voor de grootheid van Zijn genade: alléén door Jezus Christus kan en zal bevrijding en verlossing worden bereikt. "Wat zullen wij dan van deze dingen zeggen? Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Hoe zal Hij, die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?" Rom. 8:31-32

Werkelijk, God heeft ons in Christus Jezus alles geschonken wat wij nodig

hebben. ^{2Pet. 1:3} Wij zijn niet alleen door Hem bevrijd van de straf der zonde en door Zijn sterven met God verzoend; maar door Zijn leven in ons is het mogelijk geworden, dat wij ook verlost zijn van de macht der zonde die ons beheerste.

"Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons, zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, (verder) behouden worden (d.w.z. als behouden en leven) doordat Hij leeft." Rom. 5:10 "

God heeft Hem immers in de wereld gezonden opdat wij zouden leven door Hem." ^{1Joh. 4:9}

Zoals wij te voren hebben aangetoond is een gelovige een nieuw schepsel; hij heeft twee naturen: zijn oude menselijke natuur 'waarin geen goed woont' èn een, die hem van God gegeven is - een nieuw leven, een eeuwig leven. Bedeeld met die twee naturen, leeft de gelovige, zoals wij eveneens hebben aangetoond, niet onder de wet maar onder de genade.

Betekent dat, dat wij ongestraft kunnen blijven 'zondigen'? Het is, alsof de Geest van God deze vraag voorzien heeft, alsof Hij heeft zien aankomen, dat de mens zou twijfelen aan de kracht van Zijn genade. Want op de prediking van deze alles overwinnende en alles overheersende genade in Rom. 5 volgt onmiddellijk:

"Wat zullen wij dan zeggen? Mogen wij bij de zonde blijven, opdat de ge-

nade toeneme? Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij die der zonde gestorven zijn, daarin nog leven?"

Rom.6:1-2

Als wij Paulus volgen bij de uiteenzetting, waarmee hij deze vraag beantwoordt, dan wordt het stil in onze ziel, aanbidding vervult ons hart. De Geest van God leidt ons terug naar Christus' kruis. Misschien hebben wij tot dusver Hem slechts zien lijden en sterven voor onze zonden; maar nu toont ons het Woord van God onszelf aan het kruis; nu leren wij begrijpen, hoe Gods wonderbare genade dat kruis ziet en hoe de gelovigen het eveneens behoren te zien.

Met Christus gekruisigd

Wij, die - naar Zijn Woord - 'der zonde gestorven zijn'. Naar Zijn Woord, want wij hebben geen kruisiging ervaren. Toen onze Heer en Heiland op Golgotha uitriep: 'Mijn god, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' de ontzetting van de eeuwige eenzaamheid Hem omving en Zijn leven (ziel) zich uitgoot in de dood, ^{Jes. 53:12} toen Hij daar aan het kruis onze zonden torste ^{1Pet. 2:24} en Zich met ons vereenzelvigd had, toen zag God in Hem niet slechts Zijn 'eniggeborene, degeen in wie Hij welbehagen had', maar Hij zag óns.

De verwonding, de verbrijzeling, de straf, de striemen van Goddelijk oordeel kwamen, naar Gods gedachten, daar neer op ons. Toen Jezus Zijn leven had gegeven, waren wij met Hem..... 'der zonde gestorven'. De

Heere God deed al onze ongerechtigheden op Hem neerkomen. Welk een rust, welk een vrede voor het hart, te mogen geloven dat al onze zonden weggevoerd zijn in de eeuwige vergeetelheid. Ja zelfs, dat God ons heeft zien sterven aan het kruis in de dood van Hem, die Zich met ons vereenzelvigd had. Voor God is onze levensgeschiedenis, voor zover zij de natuurlijke mens betreft, dáár tot haar eind gekomen. Zodra een gelovige Christus aanvaardt als voor hem gestorven, mag hij verzekerd zijn, dat voor God zijn 'oude mens' (zijn oude natuur) gestorven is.

(Let wel: wij ervaren dit niet, maar het is de Goddelijke openbaring van een Goddelijk feit, dat God aan het kruis heeft doen gebeuren. Een ieder, die het gelovig aanvaardt, zal daarmee rust en vrede in de ziel verkrijgen.)

Terecht stelt de apostel daarom de vraag: "Hoe zullen wij, die der zonde (oude natuur) gestorven zijn, daarin nog leven?" ^{Rom. 6:2} En hij vervolgt: "Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood." ^{Rom. 6:3-4}

(Hoe vast men ook geloven mag in de doop van de gelovigen als waarachtig bijbels, die doop kan toch nooit meer zijn dan een zinvol beeld van het hier geopenbaarde Goddelijke feit. Door water wordt men niet 'in Christus Jezus gedoopt'; eerst als men 'in Chris-

tus Jezus gedoopt' is, kan men in water worden gedoopt!)

De betekenis van dat 'in Christus Jezus gedoopt' wordt nader verklaard in vs. 5 en 6:

"Want, indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn dood ("Met Hem één plant geworden in de gelijkmaking Zijns doods", zegt de Statenvertaling), zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan Zijn opstanding; dit weten wij immers, dat onze oude mens mee gekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden."

Rom. 6:5, 6

Deze daad Gods verricht door de Geest van God, heeft ten gevolge, dat ieder die in Christus gelooft, met Hem vereenzelvd is, zowel wat betreft het 'sterven', als het 'begraven' zijn. Zó ziet God elke gelovige. Als de betekenis daarvan tot ons doordringt en wij het willen aanvaarden, dan zullen wij niet meer trachten de oude mens te kruisigen. Want daarmee zouden wij ontkennen, dat God ons met Christus gekruisigd heeft! Wij pogen niet meer onze oude natuur te doden, want wij geloven, dat die met Christus gestorven is. Wij geven de strijd tegen de zonden op, want het Woord van God heeft ons geleerd, dat wij (d.w.z. onze oude natuur) gestorven en begraven zijn met Christus.

('Zonden' zijn de vruchten van de zonde-natuur, zoals appels de vruchten

zijn van de appelboom. De 'zonde' is wat onze oude natuur is - de zonden zijn de daden, die zij doet.)

Het komt "voor ons vast te staan, dat wij wel dood zijn voor de zonde (d.i. de oude natuur), maar levend voor God in Christus Jezus." Rom. 6:11

Voor waar te houden, wat God voor waar houdt, dat is de sleutel van een Gode welgevallig leven. Staat er niet geschreven: "De rechtvaardige zal uit het geloof leven"? Rom. 1:17 Daarom zegt Paulus, als hij aan het einde van zijn leven staat: "Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden."

2Tim. 4:7 Hij zegt niet 'Ik heb de zonde overwonnen', maar 'ik heb het geloof behouden'. Het geloof, dat hij met Christus gestorven, begraven en opgewekt is!

Slechts 'geloven' wat God zegt, schijnt velen al te gemakkelijk. In werkelijkheid is het evenwel allesbehalve gemakkelijk! De door de val van de mens bedorven zintuigen zijn en blijven kanalen waardoor allerlei prikkels het oude 'ik' bereiken, het verleiden tot hebzucht, afgodische ik-zucht en wellusten, die door gedachten, wil of daad de gereinigde ziel opnieuw bezoedelen. Daarom is het niet zo eenvoudig om het 'oude ik' te overtuigen, dat het geen recht meer heeft om aan enige verleiding toe te geven en geen zondige verlangens meer mag koesteren, omdat het gestorven en begraven is en niet meer leeft! Want, dit te aanvaar-

den betekent niet alleen de ondertekening van het eigen doodvonnis, maar ook de uitvoering ervan.

Het is veel gemakkelijker om tegen de zonden te strijden, want daarin ligt menselijk 'streven', daarin ligt 'pogen en willen', verdienste in het menselijk oog. Wie dit 'streven' bovendien begeleidt met bidden en zuchten en toont een ernstig willend zoeker te zijn, zal in de ogen der mensen steeds vromer gaan schijnen en tenslotte zelfs om zijn heiligheid worden benijd. Maakt zo'n vooruitzicht de strijd tegen de zonden niet aantrekkelijk....?

Maar, voor wáár te houden wat God voor wáár houdt, betekent: de bron afsluiten; het wil niet zeggen: de vruchten afsnijden; maar: de boom omkappen; het wil niet zeggen: zich met een traan in het oog bezig houden met zijn lievelingszonden (die, al doet men ze niet, toch op deze wijze de gedachten bevredigen), maar het betekent: het eigen oude ik als niet bestaand beschouwen! Dat is niet gemakkelijk, maar het is in zijn gevolgen zó heerlijk, dat de smart van het terzijde zetten van wat God terzijde heeft gezet, ver in de schaduw wordt gesteld door het geestelijk genot, dat in de gevolgen ons ten deel valt.

Het metterdaad in het geloof erkennen en beamen, dat wij nu "levend zijn voor God in Christus Jezus" maakt die nieuwe, goddelijke levenskracht in ons actief. Wij leggen de oude - ondeugdelijk gebleken - menselijke wa-

pens neer (wij deden daarmee dezelfde ervaringen op als de apostel Paulus beschrijft in Rom. 7:19-23) en wij kunnen met hem God danken voor het inzicht, dat wij 'door Jezus Christus, onze Heere' niet alleen 'verlost zijn uit het lichaam des doods', maar ons ook als verlost kunnen gedragen.

Wij belijden Hem onze onbekwaamheid daartoe en vragen Hem: 'Heere, leeft Gij nu verder mijn leven.' Wij weten nu, dat God zich niet meer bezig houdt met onze zonden en niet van ons verlangt, dat wij dit niet meer zullen doen en dat moeten laten, nl.: "Raak niet, smaak niet, roer niet aan; dat alles zijn dingen, die door het gebruik te loor gaan, zoals het gaat met voorschriften en leringen van mensen." Kol. 2:21-22 Want, zo vervolgt Paulus, "dit toch is, al staat het in een roep van wijsheid met zijn eigendunkelijke godsdienst, zijn nederigheid en zijn kastijding van het lichaam, zonder enige waarde (en dient slechts) tot bevrediging van het vlees," de oude natuur. Kol. 2:23 Hoe 'vroom' het ook vaak schijnt!

God heeft in Zijn genade iets anders en beters voor ons: een nieuw gelukkig en blij bestaan; niet omdat wij niet meer zondigen, maar omdat wij godzalig leven! Wie het niet verder brengt dan tot een zondeloos leven, lijkt op een wilde appelboom, die wel leeft en groeit, maar geen vruchten voortbrengt. Gesteld, dat iemand werkelijk niet meer zou zondigen, dan was hij in Gods oog toch nietswaardig. Het

zonde-vraagstuk heeft God immers reeds geheel tot Zijn eigen bevrediging - en volledig - opgelost aan het kruis. Elke verdere menselijke bemoeienis daarmee betekent verkwisting van energie en staat gelijk met een terzijdestelling van het werk van Christus en van alles wat het Woord hieromtrent leert.

God houdt zich bezig met het nieuwe leven in ons, geopenbaard door Zijn Zoon. En dat bestaat niet in een streven naar 'zondeloosheid', maar in het doen van "goede werken, die God te voren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen." ^{Ef. 2:10}

Het is de duivel gelukt de mensen te doen geloven, dat 'goede werken' bestaan in het volbrengen van de wet der tien geboden. Die wet, die zegt: gij zult dit niet doen en dat niet doen.

Doch, wie niet steelt, niet doodslaat en niet echtbreekt, doet daarmee nog niets positiefs. Hij openbaart slechts een negatief leven, terwijl de christen toch bestemd is tot een nieuw positief leven, d.w.z. tot verrichting 'der goede werken, die God te voren bereid heeft'. God legt in de gelovige naast de oude natuur (de Adam), een nieuwe natuur: de Christus.

Doch het is de satan gelukt de kinderen Gods wijs te maken, dat zij gedurig bezig moeten zijn om die oude Adam het zondigen te beletten. Toch kunnen zij weten, dat God hem voor gestorven en begraven heeft ver-

klaard en ook van ons verlangt, dat wij daar rekening mee houden. Zie daar de oorzaak, waarom zo weinig god-'vruchtig' leven wordt gezien! Want dat bestaat nu eenmaal niet in het bestrijden van de oude Adam, maar in het openbaar worden van de nieuwe natuur, die Christus is. Naarmate een christen zich ernstiger bezig gaat houden met dat leven, naar die mate zondigt hij minder en zal hij van de oude natuur steeds minder last gaan krijgen. Zijn leven wordt een werk van God, verricht door Zijn Geest.

Wie in de Schrift nagaat, wat God onder een god-'vruchtig' leven verstaat, zal onmiddellijk worden overtuigd, dat een mens zelf dat levenspeil nooit zal kunnen bereiken. Men zie b.v. Ef. 5:1-2: "Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad."

Was de aard van deze liefde nu maar niet door God bepaald, dan zouden wij het wel aandurven. Doch nu die liefde nader aangeduid wordt als de liefde, waarmee 'Christus u heeft liefgehad', beseffen wij ogenblikkelijk, dat hier iets bovenmenselijks van ons wordt verlangd. Want hoe lief had Hij ons? Paulus zegt het in Gal. 2:20: "Die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven". Dus zo'n liefde vraagt God van ons en men zal moeten toegeven, dat niemand in zo'n liefde voortdurend zal kunnen wandelen! Maar Gode zij dank, wordt niet ver-

langd, dat wij dat in eigen kracht zullen volbrengen. God vraagt slechts, of Hij het dóór ons mag doen. Als Hij ons doet vrucht dragen zal volgens Zijn Woord de eerste vrucht van de Geest zijn: liefde. Gal. 5:22-23

Een tweede kenmerk van zo'n godvruchtig leven vinden wij in 2Kor. 10:5 "Alle gedachte (elk 'bedenksel') als krijgsgevangene brengen onder de gehoorzaamheid aan Christus." Dat wil dus zeggen: in absolute gehoorzaamheid héél ons gedachtenleven instellen op Hem. Jegens Hem zijn als een slaaf, die niets anders begeert te doen, dan wat zijn meester welgevallig is.

(Ons arrogante zelfbewustzijn wil het woord 'slaaf' ongaarne horen en toch is dit de letterlijke vertaling van het hier (en elders) gebruikte woord. In Kol. 3:11 heeft men trouwens hetzelfde woord wèl met 'slaaf' vertaald, omdat men - gezien de tegenstelling met 'vrije' - het moeilijk kon vermijden. De gelovige is door God in de volle vrijheid gezet (wij hebben dat reeds uitvoerig behandeld), maar toch is zijn hoogste ideaal 'slaaf' te zijn! Zonder bepaald een vergelijking te willen maken, denken wij hierbij onwillekeurig aan de verhalen over slaven, die na de Amerikaanse bevrijdingsoorlog in volledige vrijheid gesteld, met dezelfde 'gezindheid' als vroeger hun meester bleven dienen.)

Ook van Christus zegt het Woord, dat Hij "de gestalte van een slaaf heeft

aangenomen" en tenslotte is Hij de slavendood gestorven. Nu, die zelfde ('slaafse') 'gezindheid, welke in Christus Jezus was' worde ook bij ons gevonden. Fil. 2:5-8 De gezindheid van Hem, die "is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises!"

Zo zouden wij nog verschillende teksten kunnen aanwijzen, die Goddelijke eisen bevatten, waarvan de verwelklijking voor mensen absoluut onbereikbaar is. De levensopenbaring, die God eenmaal heeft aanschouwd in de mens Jezus Christus, wenst Hij thans in elke Christen te aanschouwen. Hij wenst te zien, wat Gal. 2:20 zegt: "Met Christus ben ik gekruisigd en toch leef ik (dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij." Zodra het de Christen duidelijk wordt, dat zó zijn levensregel behoort te zijn, is hij geneigd te zeggen: "Ja, zó kan ik niet leven, maar ik zal zoveel mogelijk mijn best doen."

Waarde lezer, laat u niet misleiden. God meent, wat Hij zegt en met 'zoveel mogelijk' is Hij niet tevreden. Met uw 'best' laat Hij zich niet afschepen. Hij heeft u Zijn eigen 'Best', Zijn Zoon, gegeven, opdat u door Hem zult leven! Dóór Hem te leven, is alléén mogelijk, wanneer u werkelijk gelóóft, dat u vereenzelvigd bent met Hem; dat u met Hem bent opgewekt; dat u met Hem bent verzezen; dat u nu in Hem gezegend bent met alle geestelijke zegening; Ef. 1:3 dat u met Hem geplaatst bent in de hemel. Ef. 2:6 Zodra u gelooft, dat Hij uw leven is,

dat Hij in u is, zult u met Hem een plaats innemen, die de wereld niet kent, omdat ze Hem niet kent.

Onze verantwoordelijkheid

Alle kinderen Gods, die het tot dusver uitéengezette in het Woord hebben nagegaan, zullen het als 'waar' erkennen. Maar weten dat iets Goddelijke waarheid is, betekent voor velen nog niet: die waarheid geloven. 'Weten' is geen kracht, die het leven hervormt en verandert. 'Geloven' is wel zo'n kracht. Door het geloof wordt een Christen veranderd en wordt zijn wezen hervormd. Daarom is dat de grote verantwoordelijkheid, die God op ons heeft gelegd. Natuurlijk houdt 'geloven' tevens in: een 'gehoorzamen' (zoals wij hierboven reeds opmerkten) naar het voorbeeld van onze Heer.

Wie zijn verantwoordelijkheid in dit opzicht beseft, zal zich ook ernstig willen bezinnen op hetgeen Paulus zegt in Rom. 12:1-2: "Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhertigheden Gods, dat gij uw lichaam stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst. En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt onderkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene."

In de vorige hoofdstukken van de brief aan de Romeinen heeft Paulus ons een volledig overzicht gegeven van deze 'barmhertigheden Gods', waarop hij

zich thans tegenover ons beroept:

De toerekening van de Goddelijke gerechtigheid aan allen, die geloven; ^{3:22}

De uitstorting van de liefde Gods in onze harten; ^{5:5}

Het bewijs van Zijn liefde jegens de zondaar; ^{5:8}

De vrijheid waarin wij zijn gezet; ^{6:22}

Onze verkregen positie als kinderen (zonen) en erfgenamen van God; ^{8:14-17}

Onze onaantastbaarheid; ^{8:33-39} en - wat wel het allergrootste is -

Onze bestemming "tot gelijkvormigheid aan het beeld Zijns Zoons" met onze 'verheerlijking'. ^{8:29-30}

(Men lette eens op de tweede lettergreep van het woord 'verhéérlijking'! Het woord blijkt te betekenen: 'gaan gelijken op de Heer', evenals verdierlijking en versténing betekenen: gaan gelijken op een dier, resp. steen.)

Met aarzelende schroom schrijft men deze dingen neer. Ongelooflijk klinken ze ons in de oren; ongelooflijk zullen ze ook voor de apostel geklonken hebben toen hij ze van God vernam. Hij schrijft ze neer in nuchtere preciese bewoordingen. Goedkope jubelliederen zijn hem vreemd. Ná de gelovigen bepaald te hebben bij de meer dan overvloedige 'barmhertigheden', richt hij tot hen als verlost en dringende vraag, die God hem op het hart heeft gebonden, of zij - als het ware daartegenover - hun lichamen (waarover ze de beschikking hebben) willen 'stellen' (beter vertaald: 'overgeven') tot een offer.

Het is eigenlijk iets, dat vanzelf spreekt; want rechtens behoort de door Christus' offer geredde zondaar zichzelf niet meer toe, maar hij is het eigendom van God geworden. ^{vgl. Rom. 14:7-8, 1Kor. 6:19-20 en Op. 5:9}

Daarom spreekt Paulus hier van onze 'redelijke (logische) eredienst (godsdiens)'. Toch laat God ook hier de gelovige vrij. Heel onze verhouding tot Hem is immers voortgevloeid uit Zijn liefde. (God is Liefde) En liefde zoekt wel wederkerigheid, maar slechts op basis van vrijwilligheid. Wanneer wij evenwel de konsekwenties van deze 'redelijke, logische godsdiens' onder het oog zien, zullen wij moeten erkennen, dat de 'genade' lang niet zo goedkoop wordt verkregen als velen zich voorstellen.

(Als de apostel hier zo nadrukkelijk spreekt over 'redelijke, logische godsdiens', weet hij blijkbaar, dat er gelovigen zijn, die een onredelijke, onlogische 'godsdiens' beoefenen. Daartoe rekent hij blijkbaar degenen, die een 'eigendunkelijke godsdiens' beoefenen, uitgaande van de gedachte, dat de genade - omdat ze 'om niet' wordt verleend - generlei verplichting meebrengt. Onder de bedwelming van de hallelujah-prediking bestaat hun goddelijke 'diens' slechts uit een egoïstisch zich vermeien in het zo gemakkelijk verkregene. Op de duur werkt een dergelijke prediking, waaraan elke gedachte aan een persoonlijke verplichting onzerzijds volkomen vreemd is, echter even demoraliserend als alles wat gratis - voor nie-

mental - wordt ontvangen. Het oude gezegde: 'noblesse oblige' (adeldom verplicht) heeft helaas voor al te velen afgedaan; zowel op maatschappelijk als op religieus gebied!)

Het 'rechtvaardigen', enz. 'om niet' heeft voor de individuele gelovige zéér verstrekkende gevolgen. Wij zagen reeds in hoofdstuk 6:16-19, dat de genade behalve 'schenken' ook heersen kan en dat zij van ons verlangt, dat wij worden tot 'slaven' ter gehoorzaamheid aan de gerechtigheid ^{vs. 16} en wel: vrij-willig, 'van harte', ^{vs. 17} d.w.z. met inzet van geheel ons 'hart', geheel onze persoonlijkheid.

Hier in hoofdstuk 12 doet de apostel nog een stap verder. Het gaat nu niet meer over het wel of niet 'stellen' van onze 'leden', maar God maakt volledig aanspraak op onze 'lichamen'. En terecht. Want Hij heeft ze 'levend' gemaakt ^{Ef. 2:1-7} en zelfs heeft Hij de kiem van de onsterfelijkheid gelegd in onze sterfelijke lichamen. ^{Rom. 8:11} Nu wenst Hij ze te offeren, Hem ter ere en ons ten bate. Hij heeft ze daartoe 'geheiligt' en toebereid; evenals Hij Christus een lichaam toebereidde ten offer. ^{Heb. 10:5}

(Het 'offer' waarop Paulus hier vergelijkenderwijze zinspeelt, is het oudtestamentische brandoffer, ^{Lev. 1} waarbij het gehele dier werd geofferd. Het verbeeldde de algehele overgave van de Heere Jezus Christus, die Zichzelf wijdde aan de volledige volbrenging van Gods wil. Vrij-

willig, want: 'Ik heb lust om Uw wil te doen, mijn God'. Ps. 40:9; Heb. 10:7, 9 Dit was naar Gods 'welbehagen'. Desgeleijks de gelovige, die zich gewillig overgeeft tot een welgevallig offer, dat een welriekende geur (van Christus) verspreidt. vgl. 2Kor. 2:15

Wanneer wij onze lichamen gewillig aan Hem overgeven, dan zal ons een eeuwig loon ten deel vallen. Men hoede zich evenwel voor de fatale vergissing te menen dat God u hier zou vragen, dat men zijn oude natuur zou offeren! Daarmee zou men een nog 'onredelijker' godsdienst bedrijven. God vraagt ons niet onze zonden en slechte gewoonten op het altaar te leggen. Hij vraagt ons onze lichamen beschikbaar te stellen ('over te geven'), opdat door de Geest van God ons leven worde 'een welriekende reuk den Heere'. Ons leven zal dan, als vrucht van die Geest, openbaren: "Liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing." Gal. 5:22

Onze heiliging

Wie eenmaal gelooft 'deel te hebben aan de Goddelijke natuur' 2Pet. 1:4 behoeft, om te komen tot een wandel 'in nieuwheid des levens', Rom. 6:4 slechts te zeggen: 'Heere, hier is mijn lichaam, gebruik Gij het waartoe Gij wilt, waar Gij wilt en wanneer Gij wilt..... En, weet u wat van zo'n gebed het gevolg is? Uw lichaam komt op het altaar en in u wordt het leven van Christus openbaar. U wordt niet 'gelijkvormig aan de wereld.

(D.w.z.: u past niet meer in deze wereld (die volgens de letterlijke vertaling van 1Joh. 5:19, 'gewillig uitgestrekt ligt in den boze'). Denk niet, dat God u haar kleine vreugden wil onthouden. Maar u zult er u niet meer thuis voelen, sinds u elders uw domicilie hebt gekozen. U kunt er van tijd tot tijd gaan 'logeren' en van haar schoonheid genieten, maar op uw paspoort staat 'hemelburger'. Fil. 3:20 De gedaante (de structuur) van deze wereld (aioon) gaat voorbij: 'haar uiterlijk is bezig te verdwijnen' zegt 1Kor. 7:31. Haar systeem wortelt in het tijdelijke en ons heeft God de eeuwigheid in het hart gelegd. Daarom voelen wij er ons vreemd. Bovendien staat zij onder controle van satan, 'de vorst dezer eeuw' (aioon), 2Kor. 4:4 wiens onderdanen 'de duisternis liever hebben dan het licht', Joh. 3:19 terwijl wij 'kinderen des lichts zijn', 1Thes. 5:5 'verlost uit de macht der duisternis'. Kol. 1:13 Het huidige wereldbestel staat uitgesproken vijandig tegenover God. Jak. 4:4 zegt kort en krachtig: "vriendschap met de wereld (is) vijandschap met God." Daarom zal iedere bemoeienis met haar storend werken op ons gemeenschapsleven met God en op de vreugde die wij daaruit putten. Toch ligt in deze wereld nog een taak voor ons en daarmee houdt de vermaning tot 'hervorming' ten nauwste verband.)

Maar u wordt 'hervormd'.

(Dit woord 'hervormd' (oude vertaling: 'veranderd') is de vertaling van

hetzelfde Griekse woord, waarvan ons woord 'gedaanteverwisseling' (metamorfose) afkomstig is. Het wordt eveneens gebruikt in 2Kor. 3:18 en Mat. 17:2, waar een duidelijk zichtbare 'verandering van gedaante' wordt beschreven. Paulus wil dus zeggen, dat wij een waarneembare verandering ondergaan; een 'hervorming', die ons van de wereld onderscheidt en die ook zij zal constateren in ons doen en laten. De verandering wordt veroorzaakt 'door de vernieuwing van ons denken', van ons gedachtenleven, dat wij - zoals wij te voren reeds aantoonde - moeten beheersen, zodat ook hier weer een zekere verantwoordelijkheid blijkt. Daaruit vloeit onmiddellijk voort: het 'onderkennen wat de wil van God is' en het - eenswillend met Hem - betrachten van 'het goede, welgevallige en volkomene'. M.a.w. weer hetzelfde van Gal. 5:22: openbaarmaking van 'de vrucht van de Geest'!

U wordt niet 'gelijkvormig aan de wereld', maar u wordt 'hervormd door de vernieuwing van uw denken'.

Zodoende zult u geleid worden in het werk, dat God voor u te doen heeft en zult u volbrengen waartoe u geschapen bent in Christus Jezus, namelijk "om goede werken te doen, die God te voren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen." ^{Ef. 2:10}

U zult de inhoud verstaan van het gebed van de apostel in Ef. 1:17-19: "Opdat de God van onze Heere Jezus

Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen: verlichte ogen (uws) harten, zodat u weet, welke hoop Zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is Zijner erfenis bij de heiligen en hoe overweldigend groot Zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte Zijner macht."

Dan zult u zeggen: als die kracht ook tot mijn beschikking staat, die kracht die Christus uit de doden heeft opgewekt en Hem gezet heeft aan Gods rechterhand in de hemel, ^{Ef. 1:20} ja, dan besef ik de draagwijdte en de bedoeling van het: "Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid." ^{2Kor. 12:9}

Wenst u voor God iets te zijn, wilt u werkelijk God behagen, wilt u zich voegen in het plan, dat God voor u heeft, zodat 'de goede werken, die God voor u te voren bereid heeft', ook door u kunnen worden gedaan? Zie dan af van alle eigen bemoeienis er mee. Het werk van de heiliging is een Goddelijke onderneming, die alle menselijke kracht te boven gaat. Wie meent te moeten najagen door zich met allerlei christelijke bezigheden te overladen - vaak ten koste van eigen gezin - maakt van God een Egyptische slavendrijver, die met de zweep klaar staat, wanneer het getal tichelstenen niet gereed is! Zegt de Heiland niet, dat Zijn juk zacht is en dat leven door Hem rust, vrede en blijdschap mee-brengt?

Hij bedoelt, ons de arbeid die Hij op onze weg plaatste, te doen verrichten met blijdschap! Te leven door Hem wil zeggen: Christus te openbaren in elk onderdeel van ons maatschappelijk, huishoudelijk en persoonlijk leven: eerst 'vruchtdragend voor God' te leven, dan voor ons gezin en tenslotte voor allen, waarmee wij onder Zijn leiding in aanraking komen.

Te leven door Hem is: zich bewust plaatsen in Zijn gemeenschap door te wandelen in het licht 'gelijk Hij in het licht is' ^{1Joh. 1:7} en de schuilhoeken van onze ziel en de raadslagen van ons hart voor Hem open te stellen. Dus een volkomen overgave en beschikbaar stellen van ons lichaam tot Zijn dienst onder leiding van de Geest van God. God zelf wil ons leven leven! En Hem ons leven te laten leven is 'heiliging'. 'Heilig' betekent volgens het Bijbels-Kerkelijk woordenboek: 'afgescheiden van het profane en behorende tot de sfeer van de Godheid'. Daarom kan 'heiliging' op geen enkele wijze verband houden met de zonde, noch iets te maken hebben met 'zondeloosheid'.

Bij de Joodse tempeldienst werden verschillende 'vaten' gebruikt, die 'den Heere heilig' worden genoemd. Niet, omdat ze 'zondeloos' waren, maar omdat ze aan God gewijd waren: uitsluitend bestemd voor Zijn dienst! Evenzo heeft God in elk kind van God een nieuw leven gelegd; een leven, dat niet zondigen kan; ^{1Joh. 3:9} een leven, dat God toegewijd is en bestemd is voor

Zijn dienst! Daarom zegt Petrus: "Maar gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, wordt (zo) ook gijzelf heilig in al uw wandel." 1Pet. 1:15 Natuurlijk is een aan God gewijde wandel een heilige zondeloze wandel; maar deze zal - ook op zijn best - altijd gebrekkig zijn en blijven. Niet, omdat God niet in staat is ons leven te leven, of omdat Zijn kracht daartoe niet toereikend is, maar omdat wij leven in een wereld, die Hem niet kent, ons vijandig is en voor wie satan de god is. Daar bovendien onze oude natuur, die wij 'door het geloof' moeten beschouwen als gestorven, met elke zenuw en elke spier getuigen wil van het tegendeel, wordt ons aanpassen aan het Goddelijk leven sterk belemmerd.

Naarmate wij echter dit leven en de kracht die in ons is, ervaren en waarderden, naar die mate zullen wij toemenen in genade en kennis van onze Heer en zal ons leven 'hervormd' worden door de Geest van God.

Naarmate dit leven, Christus-in-ons, openbaar wordt, naar die mate ontvangen wij het heil (de zaligheid) met lof, met heerlijkheid..... Wanneer? In de eerste plaats reeds in het heden! Want voor hen bij wie 'de gezindheid van Christus' is, ^{Fil. 2:5} is de Heere nabij. Hetgeen betekent, dat blijdschap, onbezorgdheid en innerlijke vrede ^{Fil. 4:4-9} hun ten deel vallen. Vervolgens zal het niet lang meer duren of "de zaligheid, welke gereed ligt om geopenbaard te worden", ^{1Pet. 1:5} zal worden gezien, waarmee voor ons allen het

'heden' afgesloten zal zijn en "tot vergelding de erfenis ontvangen zal worden". ^{Kol. 3:24}

Dan zullen alle gelovigen "voor de rechterstoel van Christus openbaar worden, opdat een ieder wegdrage, wat hij in zijn lichaam verricht heeft naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad." ^{2Kor. 5:10}

(Paulus denkt hier aan de zetel van de prijsrechter bij de Olympische Spelen, die beloningen uitreikte naar gelang de prestaties waren geweest.)

Bij oppervlakkige lezing schijnt deze tekst in strijd te zijn met: "Wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel." ^{Joh. 5:24} Maar dat is inderdaad slechts schijn! Want wie in Christus gelooft kan niet in het oordeel komen, omdat hij, in Christus, door God reeds aan het kruis geoordeeld is! Dat is voor geen andere uitleg vatbaar. Niettemin is het een feit, dat ook gelovigen nog telkens zondigen. Het Woord leert daaromtrent, dat de gelovige in de eerste plaats zichzelf moet beoordelen (Hetzelfde Griekse werkwoord werd in vs. 29 vertaald met 'onderscheiden'.) opdat hij niet onder het oordeel des Heren komt. ^{1Kor. 11:31-32}

(Eenzelfde vermaning vinden wij in 2Kor. 13:5: "Stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt, onderzoekt uzelf" (want wie het geloof niet vasthoudt, vervalt in zonde). De bedoeling

is, dat wij door zelfonderzoek en zelfbeoordeling inzien, waarin wij gefaald hebben, onszelf 'veroordelen' en de zonden 'belijden' aan God. ^{1Joh. 1:9} Belijden is het enige middel, waardoor het 'verontrust geweten' (dat de Heilige Geest gebruikt heeft, om ons te waarschuwen, dat iets misgegaan is), kan worden'ontlast'. Een en ander mag er nooit toe leiden, dat wij ons daarna nog met deze zonden gaan bezighouden.)

Blijft hij, wat dat betreft, in gebreke, dan gaat toch de liefde van God zó ver, dat Hij - niettegenstaande onze onwiligheid en ons wangedrag - maatregelen neemt, opdat wij niet 'met de wereld veroordeeld' (gevonnist) worden. Wij worden 'getuchtigd' (de letterlijke vertaling van het hier in vs. 29 gebruikte Griekse woord is 'opgevoed'; in Hand. 7:22 en 2Tim. 3:16 is het trouwens ook vertaald met 'onderwijzen'), d.w.z. wij worden onder 'tucht' (d.i. 'discipline') geplaatst. Dit betekent dus geen 'straf', evenmin als voor een soldaat het feit, dat hij onder de krijgstucht staat, iets anders betekent, dan dat hij onder 'straffe leiding' zijn plicht moet vervullen. Hij wordt 'getraind'.

In Heb. 12:5-12 wordt nader over deze 'training' van de gelovigen gesproken, onder aanhaling van de oudtestamentische vermaning, vervat in Spr. 3:11-12: "Acht de tuchtiging des Heeren niet gering..... want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Heere en Hij kastijdt iedere zoon, die Hij aanneemt."

Ook hier zijn 'tuchtigen' en 'kastijden' weer de vertaling van 'opvoeden' of 'trainen' en de apostel voegt er onmiddellijk bij: "Hij doet het tot ons nut, opdat wij deel krijgen aan Zijn heiligheid." ^{Heb. 12:10} Van 'vergeldings-straf' kan dus geen sprake zijn. Integendeel "brengt zij hun, die er door geoefend (getraind) zijn, een vreedzame (vredige) vrucht, die bestaat in gerechtigheid." ^{Heb. 12:11} Te weten: een wandel in het 'rechte' spoor - eenswillend met God -, die ons gemoed bevredigt.

(Ook in het geval van Job paste God geen vergeldingsstraf toe, hoezeer de 'vrienden' hem dat ook trachtten te suggereren (waarin zij zelfs nog slaagden!). Job oogstte de 'vreedzame vrucht'. 'Let op zijn einde', zouden wij kunnen zeggen. Bovendien zij er nog op gewezen, dat het in Heb. 12:5 gebruikte woord 'bestraft' evenmin aan 'vergelding' mag doen denken; hetzelfde Griekse woord is in Ef. 5:11 vertaald door 'ontmaskerd' (in de zin van 'aan het licht gebracht' of 'aan de kaak gesteld'.)

Wij herhalen nog eens, dat deze 'tucht-oefening' niets te maken heeft met onze behoudenis. Zij vindt trouwens plaats in het heden, terwijl onze schuld in het verleden reeds door Christus werd weggedaan. God kan toch achteraf geen tweede betaling eisen van een schuld, die reeds werd vereffend? Als Christus aan het kruis het Goddelijk oordeel over onze zonden heeft gedragen en alle ongerechtigheden op Hem zijn neergekomen,

^{Jes. 53:6} zal God ons daarvoor niet wéér in het oordeel brengen. De 'tuchtiging' is alléén voor ons bestwil en nooit tot straf, want de straf was 'op Hem'. God wil er mee voorkomen, dat wij voor de rechterstoel van Christus ons 'loon' geheel of gedeeltelijk zouden derven. Dat was het, wat Paulus zijn gehele leven zorg baarde en wat hij steeds de gelovigen heeft willen inprenten. Hij wil zelf "alles verdragen, om de uitverkorenen, opdat ook zij het heil.... verkrijgen met eeuwige heerlijkheid." ^{2Tim. 2:10} Dat is: mèt het volle 'loon'. "Want", zegt hij, "zoals wij, die mèt Hem gestorven zijn, ook mèt Hem zullen leven, zó zullen wij óók, indien wij - in gemeenschap met Hem - volharden in trouwe dienst (de 'redelijke' godsdienst van Rom. 12:1-2), mèt Hem 'als koningen heersen' (een verantwoordelijke positie innemen in het koninkrijk van God). Zijn wij evenwel ontrouw in het dienen (d.i. 'verloochenen' wij Hem), dan zal Hij ons - wat de beloning betreft - óók moeten 'verloochenen'. ^{Vgl. 2Tim. 2:11-13}

Wij mogen dus zeggen, dat er een direct verband ligt tussen ons geloven met Christus gestorven te zijn en ons 'met Hem leven'. Hoe inniger wij het eerste geloven, des te inniger zullen wij ook het tweede beleven. Zo'n 'gestorven'-leven brengt in vele gevallen moeite en leed met zich mee, omdat het in voortdurende tegenstelling staat tot dat van de wereldse mens in het algemeen en tot het zogenaamd godsdienstig leven in het bijzonder.

Het Christus-leven wordt heden ten dage nog evenzeer als voor 19 eeuwen veroordeeld, zowel door het wereldlijke, als door het 'godsdienstige' gerecht. Pilatus en Kajafas spreken daarover beiden het oordeel uit. Zo kregen b.v. ^{Fil. 1:30} de Christenen te Filippi - evenals die van Thessalonica - het voorrecht om ter zake van hun geloof in lijden beproefd te worden ^{vgl. 1Pet. 4:12-14} - evenals Paulus zelf. ^{vgl. 2Kor. 7:5} Noch onwilligheid in deze, noch zelfs ontrouw of verloochening kunnen iets veranderen aan het feit, dat God de gelovigen eens en voor altijd 'in Christus heilig en onberispelijk' voor Zijn aangezicht 'heeft gesteld'. ^{Ef. 1:3-4} Alle gelovigen zijn in dit opzicht volkomen gelijk; zij kunnen in die sfeer verkeren, omdat de morele verhouding tegenover God zuiver is geworden.

Maar wat onze levenswandel betreft en onze 'goede werken', waartoe wij 'geschapen zijn in Christus Jezus', worden wij niet door God de Vader beoordeeld, maar door Jezus Christus, de Zoon. Die beoordeling vindt plaats voor Zijn rechterstoel en daar zal ons 'wegdragen' afhankelijk zijn van hetgeen wij 'verricht' hebben in het lichaam. ^{2Kor. 5:10} Wij zullen er 'loon naar werken' ontvangen.

Ook Jezus Christus heeft van God de Vader 'loon' voor Zichzelf verworven; God heeft Hem 'de gemeente', die Zijn lichaam is, geschonken als erfenis ^{Ef. 1:18} en het is Zijn vreugde ons te bezitten, ons door Zichzelf te zien leven en

ons straks mede-met-Zichzelf de zaligheid te doen smaken met eeuwige heerlijkheid.

(Daarmee zijn dus de gelovigen mede-erfgenamen van Christus geworden. Hieromtrent zegt Rom. 8:17 "Zijn wij (door onze geestelijke wedergeboorte) kinderen (Gods) dan zijn wij (rechtens) ook erfgenamen en (derhalve) mede-erfgenamen van Christus"; en wel in die zin, dat wij, "indien wij delen in Zijn lijden, ook (zullen) delen in Zijn verheerlijking." ^{Vgl. Joh. 17:24} Dit 'delen' in Zijn lijden heeft geen betrekking op onze aardse moeilijkheden, maar op het in het geloof 'mede-met-Hem' sterven enz., dat Paulus beschrijft in Rom. 6: 3, 4, 6, 8 en 11. Het zijn de moeilijkheden, teweeggebracht door weerstanden in ons gedachtenleven tegen het vasthouden in het geloof, dat wij (d.w.z. onze oude natuur) met Christus gekruisigd zijn, enz.)

Zijn verlangen is, dat wij bij Zijn toekomstige verschijning 'met Hem verschijnen in heerlijkheid'. ^{Kol. 3:4} God de Vader heeft alles geschonken wat hiertoe nodig was. ^{Rom. 8:32} Hij gaf ons deel aan de Goddelijke natuur; Hij gaf ons het leven van Christus en schonk ons Zijn Geest. Wij zijn een 'nieuwe schepping' en wij kunnen "met blijdschap de Vader danken, die ons toebereid heeft voor het erfdeel der heiligen in het licht en ons verlost heeft uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde." ^{Kol. 1:12-13}

Ons erfdeel in het Koninkrijk

Maar wat zal ons deel zijn in dat Koninkrijk? Hoe zullen wij daar staan tegenover de Heiland 'die ons leven heeft willen zijn' ^{Kol. 3:4} en met wie wij zullen 'erven'?

In het vaderhuis zijn alle kinderen van God gelijk en hebben zij gelijke mogelijkheden: Paulus is daar niet meerder dan enig ander. Doch in het Koninkrijk van de Zoon, waar 'heerlijkheid' en 'heersen' is, waar verschillen zijn van rang en bevoegdheid, hoe zullen wij dáár geplaatst worden? In welke verhouding zullen wij als leden van Zijn lichaam daar staan jegens ons heerlijk Hoofd? Zeker, ook Hij wenst ons 'heilig en onbesmet en onberispelijk vóór Zich te stellen', maar Hij stelt wèl een voorwaarde. Hij kan het slechts doen: "Indien gij welgegrond en standvastig blijft in het geloof en u niet laat afbrengen van de hoop van het evangelie, dat gij gehoord hebt en dat verkondigd is in de ganse schepping onder de hemel." ^{Kol. 1:21-23} Hoe ernstig klinkt hier dit 'indien'. Ons oog mag daarbij wel alleen gericht zijn op "Jezus, de Leidsman en Voleinder van het geloof, die, om de vreugde, welke vóór Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods." ^{Heb. 12:2}

Hij wordt ons hier ten voorbeeld gesteld ('Leidsman'), omdat Hij gedurende zijn aardse leven steeds 'in het geloof' en in de gemeenschap met God

is gebleven. Hij heeft het geloof in zijn meest volmaakte vorm laten zien. Wij kunnen slechts vaag vermoeden, wat het voor Hem heeft betekend, in het geloof ononderbroken er aan vast te houden, dat Hij tijdelijk afstand gedaan had van het gebruik van Zijn Goddelijke kracht en macht. Zoals wij de oude mens en zijn krachten, in het geloof, niet meer als levend in ons moeten erkennen en ons menselijk gedachtenleven moeten beheersen, zó moest Hij zelfs Zijn Godheid negëren, Zijn vrijmachtig denken ter zijde stellen en slechts handelen in absolute afhankelijkheid van de Vader. Het was door dit 'geloof van Christus', dat de "heilbrengende genade Gods kon verschijnen voor alle mensen." ^{Tit. 2:11} Dit 'volmaakt geloof van Christus' werd het fundament van onze 'redding' en van onze eeuwige 'gelukzaligheid'.

(De statenvertaling van Gal. 2:16 is hierin volkomen duidelijk: de mens kan worden gerechtvaardigd door het geloof van Christus; en hij komt tot (krijgt deel aan) die rechtvaardigheid door geloof in Christus Jezus. Zodat hij dus uit het geloof van Christus gerechtvaardigd wordt. In Rom. 1:17 zegt Paulus met andere woorden hetzelfde, nl. dat in het evangelie "gerechtigheid Gods wordt geopenbaard uit geloof tot geloof." Zij is voortgekomen uit (gebaseerd op) het geloof van Christus, dat 'volmaakt' en onwankelbaar was, hoewel Zijn menselijk lichaam onderworpen was aan alle belemmeringen en zwakheden, die aan het 'vlees' inhaerent zijn. En dit

Zijn geloof is 'tot' (d.w.z. leidt tot) het geloof (van de mens) in Christus; hij plukt er - om zo te zeggen - de vruchten van. Ook in Fil. 3:9 herhaalt Paulus nog eens, dat hij 'gerechtigheid' bezit "door (dank zij) het geloof van Christus" (letterlijke vertaling: Christus' geloof, 2e naamval). Men ziet hoe jammer het is, dat de overigens in het algemeen zo voortreffelijke nieuwe vertaling van het N.B.G. in deze (en alle andere) teksten het 'geloof van Christus' vervangen heeft door 'het geloof in Christus'. Zoals uit het bovenstaande blijkt, kan deze wijziging geen verbetering worden genoemd, want een belangrijk stuk van de geopenbaarde waarheid van God gaat daarmee verloren en de rechtsgronden van Golgotha worden er door ondermijnd.)

Zouden wij - ziende op Hem - niet van ganser harte, in het geloof, willen delen in Zijn lijden en sterven? Zullen wij deze 'goede strijd des geloofs' niet blijmoedig aanvaarden, hoe zwaar die ook soms mag zijn? Opdat wij tenslotte met Paulus mogen uitroepen: "Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden." ^{2Tim. 4:7} Dan zal ook voor ons weggelegd zijn een gelukzaligheid met eeuwige heerlijkheid: "de krans (Statenvertaling: 'kroon') der rechtvaardigheid." ^{2Tim. 4:8} Indien wij in het geloof blijven en door Hem leven, zullen wij in de toekomst met Hem worden verheerlijkt. In Op. 22:12 lezen wij: "Zie, Ik kom spoedig en Mijn loon is bij Mij, om een ieder

te vergelden, naardat zijn werk is." Let wel, geen vergelding van de zonden, want daarin heeft Hij ons heilig en onberispelijk gesteld voor God de Vader, maar: 'naardat zijn werk is'; want wij zijn 'in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen'. ^{Ef. 2:10} En "de dag zal het doen blijken, omdat Hij met vuur verschijnt en hoedanig iemands werk is, dat zal het vuur uitmaken. Indien het werk, dat hij er op gebouwd heeft, stand houdt, zal hij loon ontvangen, maar indien iemands werk verbrandt, zal hij schade lijden, doch hij zelf zal gered worden, maar als door vuur heen." ^{1Kor. 3:13-15} Uw behoudenis loopt geen gevaar meer, wèl uw loon.

Geachte lezer, moge dit u de ernst van de dingen toch doen beseffen! Vraag u zelf af, hoe tot dusver uw levensopenbaring is geweest. Was die een werk van God voor u, of bent u op eigen gezag bezig geweest met werken voor Hem? Leeft u onder de genade van God, laat u dan door die genade onderwijzen en leiden, zodat u alles van God ontvangt. Hebt u de verhouding omgekeerd, bent u Gever (met een grote G) geworden en God ontvanger (met een kleine o), verander dan deze houding en stel u onder de genade!

En "de God van alle genade, die u in Christus geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid, Hij zal u, na een korte tijd van lijden, volmaken, bevestigen, sterken en grondvesten. Hem zij de kracht in alle eeuwigheid! Amen." ^{1Pet. 5:10-11}

Naschrift

In de jaren na de verschijning van de "Nieuwe Vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap" lag het voor de hand, dat men daarvan massaal gebruik ging maken, daar deze toch dichter bij het gangbare Nederlands stond en in zeker opzicht zelfs dichter bij de oorspronkelijke Hebreeuwse en Griekse tekst. Vasthouden aan de Statenvertaling, enkel en alleen omdat die ouder was, getuigt slechts van starheid van geest. Ook Br. Klaas Rozendal gebruikte in zijn latere jaren, en bij het schrijven van voorgaand artikel, de Nieuwe Vertaling. Dat neemt niet weg, dat hij ook in dit artikel ernstige kritiek heeft en dikwijls moet uitwijken naar de Statenvertaling of grondtekst. Van de Statenvertaling ("Oude Vertaling") getuigde het Nederlands Bijbelgenootschap nog onlangs, dat die "eigenlijk alleen maar goed is voor bijbelstudie." Maar wij vragen ons af wat men anders met de Bijbel zou moeten doen. Waar bovendien deze "Statenvertaling" de enige Nederlandse vertaling is die tot doel had een zo getrouw mogelijke, letterlijke, vertaling van de grondtekst te zijn, rest ons dus geen andere keus. Wij hebben niet beter, want er is niet beter! (A.K.H.)

Boek over de typologie in de Bijbel en in de natuur

"Want Zijn onzienlijke dingen worden, van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en doorzien, beide Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid....." Rom. 1:20

Er is een start gemaakt met de samenstelling van een boek waarin op alfabetische volgorde de betekenis van de typen in de Bijbel en in de natuur wordt gegeven. Een soort typologische encyclopedie dus.

Het is de bedoeling om hiervoor materiaal te verzamelen uit bandjes en geschreven werk van broeder Ab Klein Haneveld. Daarvoor vragen wij de hulp van de luisteraars en lezers.

Laat ons bijvoorbeeld weten op welk bandje wat staat. Het liefst zo gedetailleerd mogelijk. Een uitgeschreven deel van een bandje is natuurlijk ook welkom. Als het kan graag in een Word-document en via e-mail, maar via brief, fax of telefoon kan ook.

Met uw bijdragen en/of vragen kunt u terecht bij:

Vlichthus Bijbelinformatie, Wim de Goey.

e-mail: bijbelinformatie@vlichthus.nl

tel.: (0412) 65 05 98

fax: (0412) 64 77 00

Gesproken woord

Het gesproken woord loodst organisaties door veranderingsprocessen. Nieuwe organisaties hebben na een pionierfase de neiging om te verstarren. Dit autonome proces voltrekt zich volgens een vast bouwplan, waaraan organisaties zich alleen kunnen onttrekken door zich zeer bewust te zijn van zo'n veranderingsproces. Alleen dan kunnen zij maatregelen nemen die de noodzakelijke aanpassing aan de omgeving versoepelen. Gebeurt dat niet dan marginaliseert de organisatie zich in de maatschappij en zal uiteindelijk verdwijnen. Om een noodzakelijke gemeenschappelijke koers uit te zetten is het gesproken woord het adequate middel. Dat betoogde prof.dr. Cees van Woerkum in zijn inaugurele rede op donderdag 5 juni aan Wageningen Universiteit. Volgens prof. Van Woerkum, die de nieuwe leerstoel Communicatiemanagement bekleedt, is het einde van doel-middelbenadering in zicht als het gaat om het overleven van organisaties in een veranderende omgeving.

Een organisatie wordt juist succesvoller, wanneer ze meer nadruk legt op een sterk gemeenschappelijk richtingsgevoel waarbij tegelijkertijd ingezet wordt op kansrijke situaties. Die juiste koers wordt gevonden in interne reflecties, en vooral in interacties, dialogen en experimenten met de omgeving. Deze stapsgewijze benadering levert in complexe en dynamische milieus waarin organisaties verkeren meer op dan de doel-middelplanning. Van Woerkum ziet communicatie als informatieoverdracht dan ook niet langer als de berichtgeving van zender naar ontvanger, maar benadert communicatie als een co-productie tussen beiden. De ontvanger maakt een eigen beeld van de inhoud van de boodschap van de zender, gebaseerd op zijn eigen voorkennis en de nieuwe informatie. Van 'ontvangers' is daarom feitelijk geen sprake meer.

Ondanks de huidige dominerende beeldcultuur is de hegemonie van het oog niet onweersproken. De snelle visuele informatieoverdracht mag aantrekkelijk zijn door fraaie plaatjes, zelfs ordenend door de opsomming (bijvoorbeeld in Power points slides) of details verschaffen, zoals cijfermateriaal, maar ze blijft in gebreke als 'stof om over te praten'.

Daarentegen dient een nieuwe oraliteit zich aan: rap-muziek, stand-up comedians, de zeer verbale tv-soaps, gesproken poëzie, management-by-speech en vooral de praatplaag via mobieltjes. We kunnen niet sneller horen dan er gesproken wordt, maar snelheid is niet de voornaamste factor bij het voltrekken van een veranderingsproces.

Terwijl het beeld afstand houdt, mobiliseert het gesproken woord betrokkenheid, vanwege zijn persoonlijke expressie en overtuigende kracht. Ook ten opzichte van geschreven taal is het gesproken woord in het voordeel wanneer het gaat om de bedoeling en de kern van het verhaal. En juist de bedoelingen zijn van belang om een gemeenschappelijk richtingsgevoel binnen de organisatie te kweken. Aldus prof. dr. van Woerkum.

En wat zegt de Bijbel:

"Hoe zullen zij geloven, van Welken zij niet gehoord hebben..... Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods." Rom. 10:14-17 17

"Alle dingen zijn door het Woord gemaakt....." Joh.1:1-3

Agenda

Bijbelstudies o.l.v. Ab Klein Haneveld worden D.V. en onder voorbehoud gehouden in de volgende plaatsen:

ALKMAAR donderdag 9/23 okt, 6/20 nov, 4/18 dec, 29 jan, 19:45 uur;
"Delta", Oude Kanaaldijk 2,
De brief aan Efeze

AMSTERDAM zaterdag 27 sep, 25 okt, 29 nov, 20 dec, 15:00 uur;
Postjesweg 150

BEVERWIJK zondag 29 jun, 7 sep, 10:00 uur; B.H.K.-gebouw,
Groenelaan 74

BOLSWARD zondag 20 jul, 14 sep, 12 okt, 9 nov, 7 dec, 10:00 uur;
Het boek Openbaring
5 okt, 14:00, Doopdienst
Christen Ontmoetingscentrum
Petra, Burg. Praamsmalaan 18A

BOLSWARD 18 okt, 13 dec, 7 feb, 3 apr, 29 mei, 10:00 uur;
Ontmoetingscentrum Petra,
Burg. Praamsmalaan 18A
Nederlands Bijbelstudie College

DRACHTEN donderdag 2/16/30 okt, 13/27 nov, 11 dec, 22 jan, 20:00 uur; Rode Kruis gebouw,
De Geeuw 31, Maleachi

DRACHTEN zondag 16 nov, 14:00 uur; Rode Kruis gebouw,
De Geeuw 31

EINDHOVEN woensdag 8/22 okt, 5/19 nov, 3/17 dec, 28 jan, 20:00 uur;
Emmaüskerk, Barriereweg.

OUDLEUSEN 31 okt t/m 2 nov,
Jongerenweekend

EMMEN maandag 29 sep, 13/27 okt, 10/24 nov, 8 dec, 19 jan, 19:30 uur;
Ichthuskerk, Walstraat 21
Brieven aan Timotheüs

't HARDE zaterdag 20 sep, 15 nov, 10 jan, 6 mrt, 1 mei; 10.00 uur; 't Poshuis, Munnikenweg 58
Nederlands Bijbelstudie Contactdag

LEERDAM zondag 6 jul, 31 aug, 28 sep, 26 okt, 23 nov, 21 dec, 18 jan, 10:00 uur; Patrimonium,
Jeekelstr. 40a.
Het boek Openbaring

LINSCHOTEN maandag 6/20 okt, 3/17 nov, 1/15 dec, 26 jan, 20:00 uur;
"De Vaart", J. Barneveldstraat 24,
Het boek Handelingen

OLDEBROEK dinsdag 7/21 okt, 4/18 nov, 2/16 dec, 27 jan, 20:00 uur;
Stationsweg 43;
De wederkomst van Christus

OLDEBROEK zondag 6/20 jul, 17/31 aug, 14/28 sep, 12/26 okt, 9/23 nov, 7/21 dec, 4/18 jan, 17:30 uur;
L.H.N.O. gebouw,
Van Sytzamalaan 3

URK dinsdag 30 sep, 14/28 okt, 11/25 nov, 9 dec, 20 jan, 20:00 uur;
Staartweg 22a
De brief aan de Hebreëen

URK zondag 5 okt, 30 nov, 10:00;
Staartweg 22a

Geliefde lezer,

Mocht u zich verslikken in het stukje "Gesproken woord" op pagina 30, de op ons toegepaste strekking is deze: De bouw van de Gemeente dient niet te geschieden door het stellen van doelen en het overzichtelijk, met grafische hulpmiddelen, uiteenzetten van de wegen en methoden om deze doelen te bereiken. Wat echt werkt is slechts de prediking van het Woord van God en de gesprekken die wij vervolgens met elkaar daarover voeren. Omdat slechts het gesproken woord onze harten bereikt. Daarom vinden wij in de Bijbel nauwelijks systematische uiteenzettingen. Wat wij vinden is dat God "veelmaal en op velerlei wijze" tot ons spreekt. Over Zijn werk. Over de schepping. En in het bijzonder over de nieuwe schepping, die trouwens evenals de oude door Zijn Woord tot stand komt. Al onze methoden kunnen niet op tegen de kracht van dit Woord van God. "Want het is kracht Gods tot zaligheid voor een ieder die gelooft." Wat wij als gelovigen en als Gemeente nodig hebben zijn niet de "moderne" (communicatie-)technieken, maar is eenvoudig de prediking van dit krachtige Woord. Door dit Woord zijn alle dingen geworden. En door de werking van dit Woord zou onze God Zijn werk, ook aan ons, voleindigen. Wat een voorrecht en verantwoordelijkheid om dat Woord te mogen bedienen.

Ab Klein Haneveld

Nederlands Bijbelstudie Centrum

Uit de statuten: "De Stichting Nederlands Bijbelstudie Centrum stelt zich ten doel de kennis van de inhoud van de Bijbel, die zij beschouwt als God Woord, te verspreiden. De stichting tracht haar doel te verwezenlijken door getuigenis in woord en geschrift."

In de praktijk wordt dit gedaan door het houden van bijbelstudie-avonden, contactdagen, collegedagen en conferenties, met als vervolg de uitgave van de lezingen op audio-cd's en cassettes en de uitgave van brochures en deze circulaire. Financieel is het Nederlands Bijbelstudie Centrum in hoge mate afhankelijk van vrijwillige bijdragen.

Correspondentieadres
Benny Goodmanstraat 40
1311 RA Almere

telefoon (036) 53 62 976
telefax (036) 54 68 644

Internet
www.bijbelstudie.nl
info@bijbelstudie.nl

Giften
Postbank 5567669
Rabobank 308747046

ten name van
Nederlands Bijbelstudie Centrum
Bolsward